

свѣта, както той се произнасяше, — и той се възмути отъ това последно чудо и запита съ оживенъ погледъ. — Па, тия хора, у София . . . нѣматъ ли они попъ, бре, та да ги посжди! . . .

— Деветъ попа за пара, отговори чичо Дуро и добави: — кой ти слуша попъ, кой ти слуша владика? . . . Нали ви кажемъ, оно тамъ се обърнало наопаки, нѣ, така!! . И чичо Дуро замѣта и завъртъ ржцетъ си, за да поясни по-нагледно степента на разбъркаността и опачността, които сж овладѣли жителитъ на столицата.

Следъ една спирка, предизвикана отъ дълбокото впечатление на чичо Дуровитъ думи, той замаха ржка изъ въздуха и добави: — Кжде, кжде ще имъ доде нимъ попъ доака, когато тамъ не знаятъ ни що е срѣда, ни що е петъкъ! Прѣди сирница колятъ агне, а пѣкъ на касапниците имъ се продава месо и на Велики петъкъ! . . .

На това ужасно съобщение, присѣтстваващитъ неволно вдигнаха ржка да се прекръстятъ и бае Драгойко продума съ негодувание:

— Па после се чудиме откъде тия бели и неволи: и градъ, и суша, и сипаница по овцетъ, и болести по децата, и шуга по козитъ и какво ли още зло не ние дошло до главата! . . .

Едно нѣмо роптание пълнеше сърдцата на присѣтстваващитъ. Нѣкои отъ тѣхъ климаха отчаяно глава, други гледаха умислено, а трети шепнѣха, като въ себе си: — Зло, и пакъ зло! Да съчува Господъ отъ сегашенъ шаренъ свѣтъ!
